

En Pere Jordi, fill de Molins de Rei, té des del 1991 el seu propi estudi d'arquitectura i rehabilitació al poble que el va veure néixer. Això no vol dir que treballi exclusivament en aquesta localitat, i ara, gràcies a Internet, pot tenir fàcilment una estreta i sòlida relació amb els seus col·laboradors arreu de Catalunya.

“De tota manera, els qui s’han format amb el llapis com a única eina continuen amb la mateixa fal·lera per aquest mitjà”, concedeix aquest arquitecte. **“Jo mateix no passo les coses a l’ordinador fins que no les tinc clares sobre el paper. En qualsevol cas, a l’ordinador li has de donar les coses molt mastegades perquè sàpiga què fer-ne. L’avantatge principal d’aquesta eina el descobreixes en el moment que has d’introduir modificacions. Mentre que abans un canvi o error suposava baixar a la botiga, comprar una *gilette* i passar-la plànol per plànol, ara la modificació es canvia automàticament en tots els plànols del projecte on apareix”.**

“Penso que tots els arquitectes acabarem sumant-nos a aquesta nova manera de treballar”, conclou. **“Després de la col·laboració amb altres tècnics és senzilla, cadascú disposa d’una adreça de correu electrònic, on s’envien els arxius comprimits, que arriben de manera immediata”.** Els avantatges d’aquest instrument són obvis: **“S’està acabant allò de tenir un munt de papers per classificar i plànols per arxivar, que s’acumulen setmana rere setmana al despatx..., ara basten uns quants disquets per emmagatzemar les pàgines web que interessi consultar”.** Internet, l’eina del futur, que serveix també, per tenir cura de les petites coses implicades en la tasca d’un arquitecte: **“El despatx ha de tenir el tamany just que permeti controlar el procés creatiu de totes les obres i dels seus detalls particulars, que són els que fan que el resultat final estigui d’acord amb la teva idea d’arquitectura”.**

Els detalls de què parla en Pere Jordi inclouen el manteniment posterior de l’immoble: **“L’edifici és una cosa viva, difícil de controlar: cal deixar que respiri, es mogui, i fer entendre al client que tota obra exigeix un manteniment continuat. Tothom que es compra un cotxe sap que al cap de deu mil quilòmetres li haurà de canviar l’oli, però els qui adquireixen una casa es pensen que és per sempre, i això no és cert: de tant en tant s’han de repintar les baranes, revisar teulades, inspeccionar soterranis, entre d’altres, ja que tots els materials, sobretot els exposats directament a la pluja i al sol, tenen el seu procés d’envelliment”.**

“Potser caldria que el manteniment s’incloués en la carrera com una especialitat més”. I ens ho diu un jove arquitecte, membre de l’Associació d’Arquitectes per la Defensa i Intervenció del Patrimoni Arquitectònic (AADIPA): **“És trist que a una persona li hagi de caure un tros de balcó a sobre perquè es preocupin d’arreglar les façanes però això tan sols és una part del problema i el parc actual d’edificis exigeix un manteniment més global. D’altra banda, quan s’arribi a ocupar tot el sòl urbà, en una ciutat sostenible, l’única opció d’habitatge potser serà la rehabilitació”.**

De tota manera, “tots els extrems són perillosos. No et pots excedir considerant que tots els immobles són vàlids i per tant es poden

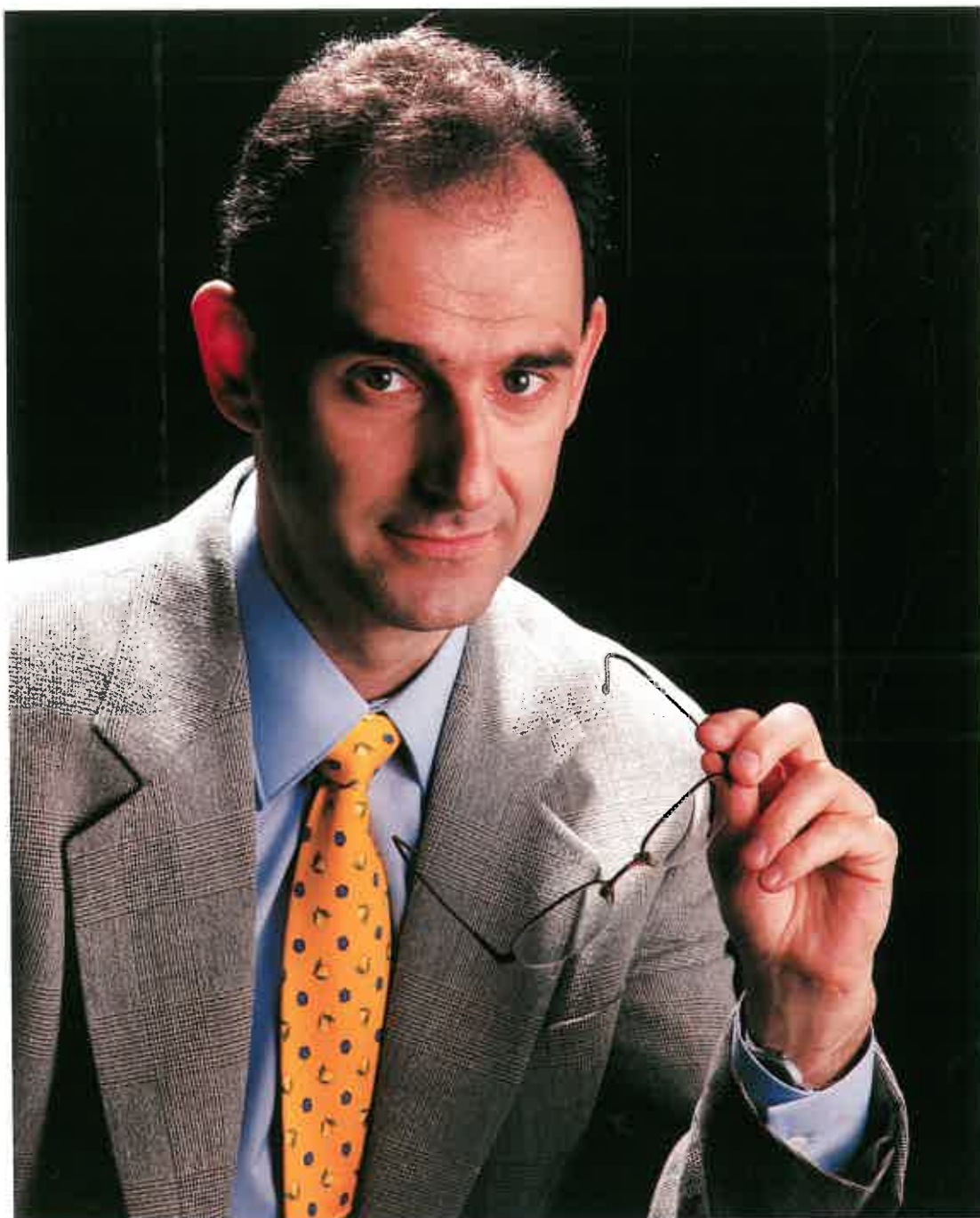
salvar: estem parlant d’arquitectura com a imatge de la ciutat, i no de barraquisme. Hi ha edificis que només es conserven perquè tenen una finestra catalogada. En canvi, recordo el cas del magnífic pont de Carles III sobre el Llobregat, entre Molins de Rei i Sant Vicenç dels Horts, que va caure, se’n van classificar i numerar totes les pedres i ara ja ningú sap on són. Caldria unificar criteris en aquest sentit”. Més detalls relacionats amb l’arquitectura? Els interiors, els exteriors i els espais de trànsit entre ells **“L’arquitectura consisteix a tancar i/o deixar fluir de manera intel·ligent l’aire i la llum entre unes parets. Aquest espai pots omplir-lo fins a enfarregar o deixar-lo pràcticament nu, com apunten les darreres tendències”.**

Són coneixements com aquests els que el nostre protagonista mira de transmetre als aspirants a experts immobiliaris al Centre d’Estudis Financers (CEF), del barri de Gràcia, coordinats per la Universidad de Madrid: **“Si et compres una casa, com més professional sigui el que te la ven més difícil serà tenir sorpreses. Cal resoldre el problema de tota la gent que es dedica a vendre habitatges sense disposar de la formació adequada”. Peç a ell, “la part més important en la formació d’un arquitecte és, a banda de la tècnica, l’aprenentatge, sobretot de la sensibilitat, que cal conrear dia a dia, per mirar d’obtenir un resultat sòlid i útil, però també bell”.**

Tornem, però, a l’ofici d’en Pere Jordi: **“Tothom que surt de la facultat aspira a fer una gran obra, però això no és possible sense un bon client. Aquesta obra, no té per què ser un edifici voluminós: de fet, el repte és ser capaç, amb pocs mitjans, d’obtenir una edificació harmònica. Una vegada vam projectar una petita ampliació d’un àtic a Barcelona amb uns recursos limitats i uns clients molt receptius. Encara avui recordem el projecte amb una gran satisfacció. Ara es porta la teatralitat. A mi, en canvi, quan passejo per les ciutats, m’agrada trobar el silenci, l’arquitecte anònim que ha sabut col·locar bé aquell ràfec, aquella finestra... Són detalls, mínims, potser que no són gens fàcils i han d’estar al seu lloc”.**

És un llarg camí el que s’ha de seguir per arribar fins aquí: **“Comences amb petits encàrrecs per a coneguts. Després fas alguna botiga, algun bar o algunes cases i un dia estàs projectant habitatges plurifamiliars, algun edifici per a una institució o tot un pla parcial a la costa”.** Pel que fa a la indústria, **“els promotors o propietaris tenen la idea que se n’ha d’encarregar un enginyer industrial. Potser es que fins ara els honoraris d’aquest col·lectiu eren més baixos que els de l’arquitecte”.**

Són conceptes difícils de canviar, quan **“el qui fa la inversió té la filosofia cost mínim/màxima velocitat d’execució sense entendre que això no necessàriament està renyit amb el fet que la fàbrica pot ser tractada com un element que també vengui imatge. És el que passa amb la Ronda de Dalt que es va realitzar pels Jocs Olímpics, feta entre arquitectes i enginyers, i que és magnífica”.** La conclusió és clara: **“Els professionals no s’han de trepitjar: s’han d’ajudar”.** De la mateixa manera que els seus pares, en Miquel i la Joana, i l’Elisabeth, la seva dona continuen ajudant en Pere Jordi Munar, amb gairebé deu anys de trajectòria professional a l’esquena, a millorar dia a dia.

**“L’arquitectura
consisteix
a tancar i/o deixar fluir
de manera intel·ligent
l’aire i la llum entre
unes parets”**

Pere Jordi Munar - Molins de Rei (Baix Llobregat)